

Bir Yudum İnsan

— ahmet-bektas · 10 Mart 2009

Bir yudum insan

Altı günlük Dünya'da o bir yudum insandı
Dört günlük yolu sonsuza uzandı.
Her Mevsim başka hale büründü
Zamanın tezgahında işlendi, kırıldı;
Acılarla şekillendi...
Doymamış hevesleri, özlemleri vardı
Hiç bitmeyecekti işleri...
İnsan olmak istiyordu!
Aynaya baktı gördüğü bir insandı...
İnsan yiyenler, görünürde onlar da insandı.
Çobanlara sordu;
-Sürü kimin?
Onlar da bilmiyordu ama güdüyordu.
Sürü itaat ediyordu...
Tökezledi, dört el yere düştü
Aklı o an başına geldi.
Kalktı, doğruldu, yürüdü...
Nereye gidecekti?
Bilemedi.
Öylece orada kalakaldı.
Herkes onu çağırıyordu,
Güleç yüzlü temiz elbiseli...
Onlar insan mıydı?
Sürünenler vardı, inleyenler!
Evet onlar da insandı.
O'nun daha gidilecek yolu vardı.
İnsan olmak istiyordu!
İnceden bir sızı kapladı benliğini,
Sebebi bir insandı...
Belki aradığı onda vardı.
Yaklaştı, uzattı elini;
Isınmıştı eli, bedeni yandı;
Aklı onda kaldı.

Oysa daha yolu vardı.
'Beraber gidelim' dedi.
Şimdi yolculuk daha kolaydı.

Ahmet Bektaş
18.10.2008